

[Undervisnings- og forskningsministeren]

at man får en højere indtægt som forskningsstuderende, end det er muligt i dag, men det skal sandelig ikke være det normale. Det typiske vil være, at det slet ikke er nødvendigt at betale så meget, som vi betaler i dag.

Jeg er glad for, at så mange ordførere har bemærket den statistik, som er blevet omdelt, og som viser, hvordan vi i Danmark kører på luksurniveau, når det gælder indtægt for forskningsstuderende. Man kan ikke finde et eneste land, som ligger så højt, som vi gør. De procenter, som hr. Filt Jensen havde regnet ud, er jo tilmed moderate og beskedne, for han tog procenterne af de 150.000 kr. Hvis han havde taget det af det reelle indtægtsgrundlag, som en typisk forskerstuderende vil få efter dette forslag, kommer procenterne jo ikke til at ligge fra 25 til 80, så kommer de til at ligge fra 10 til 50 pct. af det, man får for tilsvarende indsats i andre lande.

Jeg erkender blankt – og det er netop meningen med det hele – at der er mulighed for, at nogle får mere end andre, og hvis vi skal blive internationale i dansk forskningspolitik, så er det lige præcis det, vi skal have noget mere af. Hvor der er brug for at betale noget mere for at rekruttere de bedste, skal det være muligt at gøre det, men på store områder, hvor det ikke er nødvendigt for at sikre rekrutteringen, skal vi da ikke gøre det. Vi skal nemlig sørge for, at vi får mest muligt ud af de penge, vi bruger på forskeruddannelse såvel som på andre områder.

Jeg vil – undskyld, jeg siger det – ikke lægge så frygtelig meget vægt på det, som hr. Duetoft kunne citere et af forskningsrådene for. Der er naturligvis interesse modsætninger og forskellige meninger mellem forskningsrådene. Det alt afgørende er, at hele denne proces er sat i gang af Forskningspolitisk Råd, og at Forskningspolitisk Råd støtter tendenserne i dette forslag. Der kan naturligvis være områder, hvor nogle i rådet kan have en anden mening, så jeg skal ikke tage alle medlemmer til indtægt for det hele, men de hovedprincipper, der her lægges frem, har meget bred støtte i den forskningsrådgivning, som en dansk forskningsminister skal støtte sig til, og har også meget bredere støtte hos de ledende kræfter på institutionerne, end man skulle tro, når man læser den offentlige debat.

I betragtning af de mange skrivelser, der har været, og som jeg ikke synes har været rimelige, og i betragtning af at AC-synspunkterne så at sige har været alene på banen i månedsvis, vil jeg takke ordførerne for, at man trods alt har prøvet at løfte sig op over dem og se på dette her med internationale øjne, for som jeg startede med at sige, så kommer vi ingen vegne, hvis et flertal her i Tinget gør AC's synspunkter til sine. Så mener jeg faktisk, at man svigter sin opgave som medlem af et ledende organ i dette land.

Når det gælder en sag som denne, skal både Folketinget og regeringen være arbejdsgivere og stille krav og sige, at vi kun vil give penge, hvor det er nødvendigt; og hvor vi kan få mere ud af pengene, er det vores pligt over for skatteyderne at sikre det og ikke at komme med eftersnak af, hvad AC selvfølgelig må sige, og ikke komme med blødsøden lyrik, som oven i købet ikke passer. Jeg skal ikke sige, hvem jeg tænker på, men der var altså visse passager i det, der er blevet sagt her fra talerstolen af ordførerne, som jeg synes lugtede for meget af, at man har misforstået den opgave, som Folketinget og regeringen har i den slags sager. Vi skal være gode arbejdsgivere og stille krav. Vi skal have mest muligt for pengene. Der hvor det ikke er nødvendigt at give så meget, skal vi give noget mindre, og dér hvor det er nødvendigt at give noget mere, skal det gøres muligt, at man gør det.

Derfor skal mit svar til hr. Frank Jensen, som spørger, hvor de 60.000 kr. skal komme fra, være, at de selvfølgelig skal komme fra institutionerne. Det er institutionerne, der skal dele dem ud; skal de kunne dele ud af andres penge? Nej, de skal selvfølgelig dele ud af deres egne penge. Det er den eneste måde, hvorpå vi kan være sikre på, at de økonomiserer, og at de kun bruger pengene, når der er brug for dem. Jeg kunne da ikke drømme om at sætte en paragraf ind med mulighed for at give et ekstra tillæg, hvis det bare var sådan en snor, man kunne trække i, og så kom der 60.000 kr. ud til hvem som helst, som skal være forskerstuderende, naturligvis ikke. Det skal koste noget at bevilge dette ekstra tillæg, for ellers får vi ikke det maksimale for pengene.

Hr. Frank Jensen spurgte også, om institutionerne er forpligtet til at tilbyde undervisningsjob. Nej, det er de vel ikke – jeg kan ikke